បច្ចេកទេសចិញ្ចឹមបង្កង ក្នុងស្រះ

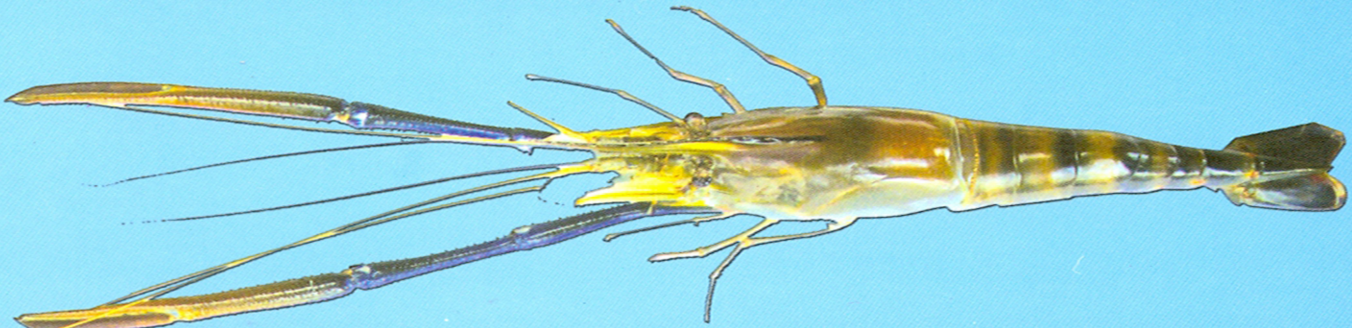

មជ្ឈមណ្ឌលស្រាវជ្រាវ និងអភិវឌ្ឍន៍វារីវប្បកម្មទឹកសាប

បាទី ស្រុកពាមរក៏ ខេត្តព្រៃវែង

ឆ្នាំ ២០១១

បច្ចេកទេសចិញ្ចឹមបង្កងក្នុងស្រះ

រៀបរៀងដោយ៖

ជា ថារិទ្ធ អនុប្រធានវិទ្យាស្ថានស្រាវជ្រាវ និងអភិវឌ្ឍន៍ជលផលសមុទ្រ

សំ ណារិទ្ធ អនុប្រធានមជ្ឈមណ្ឌលស្រាវជ្រាវ និងអភិវឌ្ឍន៍វារីវប្បកម្មទឹកសាប

ពិនិត្យ និងកែសម្រួលដោយ៖

សម នៅ អគ្គនាយករង នៃរដ្ឋបាលជលផល

មន្ត្រីបច្ចេកទេស នាយកដ្ឋានអភិវឌ្ឍន៍វារីវប្បកម្ម

រក្សាសិទ្ធិដោយ

នាយកដ្ឋានអភិវឌ្ឍន៍វារីវប្បកម្ម នៃរដ្ឋបាលជលផល

ក្រសួងកសិកម្ម រុក្ខាប្រមាញ់ និងនេសាទ

អាសយដ្ឋានលេខ ១៨៦ មហាវិថីព្រះនរោត្តម ប្រអប់សំបុត្រ ៨៣៥

រាជធានីភ្នំពេញ

ទូរស័ព្ទ-ទូរសារ (៨៥៥) ២៣ ៩៩ ៣២ ២៤

មាតិកាអត្ថបទ

សេចក្តីផ្តើម.....-១-

បច្ចេកទេសចិញ្ចឹមបង្កងក្នុងស្រះ.....-២-

១. ការរៀបចំស្រះសម្រាប់ចិញ្ចឹម.....-៣-

១-១- ទីតាំងជីកស្រះ.....-៣-

១-២- លក្ខណៈស្រះ.....-៣-

១-៣- គុណភាពទឹក.....-៤-

១-៤- សម្ភារៈប្រើប្រាស់.....-៥-

១-៥- ការរៀបចំស្រះ.....-៥-

២. ការជ្រើសរើសកូនបង្កងពូជ និងរបៀបលែង.....-៨-

២-១- ការជ្រើសរើសកូនបង្កងពូជ.....-៨-

២-២- របៀបលែងកូនបង្កងដាក់ចិញ្ចឹម.....-៩-

៣. ចំណី និងរបៀបផ្តល់ចំណី.....-១១-

៣-១- ចំណី.....-១១-

៣-២- របៀបផ្តល់ចំណី.....-១៣-

៤. ការគ្រប់គ្រងគុណភាពទឹកស្រះ.....-១៦-

ក-ការផ្លាស់ប្តូរទឹក.....- ១៦-

ខ-កត្តាសំខាន់ៗ នៃគុណភាពទឹក.....-១៧-

៥. ការប្រមូលផលបង្កង.....-១៩-

សេចក្ដីផ្ដើម

បង្កងស្ថិតក្នុងអំបូរ Palaemonidae ពូជ *Macrobrachium* និងស្ថិតក្នុងប្រភេទ *Macrobrachium rosenbergii*។ បង្កងរស់នៅ និងធំធាត់ក្នុងមជ្ឈដ្ឋានទឹកសាប ប៉ុន្តែបន្តពូជនៅតំបន់ទឹកភ្លាវ។ បង្កងមាននៅតាមបណ្ដាប្រទេសដែលមានអាកាសធាតុក្ដៅ ដូចជាប្រទេសវៀតណាម កម្ពុជា ថៃឡង់ដ៍ ម៉ាឡេស៊ី ឥណ្ឌូនេស៊ី ហ្វីលីពីន ឥណ្ឌា។ល។ នៅប្រទេសកម្ពុជា បង្កងសម្បូរនៅតាមដងទន្លេមេគង្គក្នុងខេត្តព្រៃវែង កណ្ដាល និងខេត្តតាកែវ។ បង្កងជាប្រភេទទំនិញមានតម្រូវការខ្ពស់នៅលើទីផ្សារគ្រប់ទីកន្លែង ដែលជាហេតុញ៉ាំងឱ្យ រដ្ឋបាលជលផល នៃក្រសួងកសិកម្ម រុក្ខាប្រមាញ់ និងនេសាទ យកចិត្តទុកដាក់រៀបចំឯកសារ" **បច្ចេកទេសចិញ្ចឹមបង្កងក្នុងស្រែ** "នេះឡើង និងខិតខំជំរុញឱ្យកសិករ និងវារីវប្បករទូទៅបង្កើនការចិញ្ចឹមបង្កង ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងតម្រូវការទីផ្សារ ក្នុងគោលបំណងបង្កើនប្រាក់ចំណូលក្នុងគ្រួសារថែមទៀតផង។

បច្ចេកទេសចិញ្ចឹមបង្កងក្នុងស្រះ

ដើម្បីចិញ្ចឹមបង្កងដោយជោគជ័យ ចាំបាច់ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់លើកត្តាសំខាន់ ៣ យ៉ាងគឺៈ ការរៀបចំស្រះ ការគ្រប់គ្រងគុណភាពទឹក និងការផ្តល់ចំណី។

រដូវកាលចិញ្ចឹមៈ អាចចិញ្ចឹមបានពេញ ១ ឆ្នាំ អាស្រ័យដោយមានប្រភពទឹកគ្រប់គ្រាន់។

វិធីសាស្រ្តចិញ្ចឹមៈ ការចិញ្ចឹមបង្កងក្នុងស្រះមាន ៣ របៀបគឺការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយតូច ឬ ជាលក្ខណៈគ្រួសារទ្រង់ទ្រាយមធ្យម និងទ្រង់ទ្រាយធំ ឬចិញ្ចឹមជាលក្ខណៈឧស្សាហកម្ម។

-ការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយតូច ឬជាលក្ខណៈគ្រួសារៈ ជារបៀបចិញ្ចឹមដែលមិនចំណាយទុនច្រើនលើការទិញសម្ភារៈមកប្រើប្រាស់ ចំណី និងមិនទាមទារបច្ចេកទេសខ្ពស់។ ទិន្នផលអាចទទួលបានពី ២០០ ទៅ ៤០០ គីឡូក្រាម ក្នុង ១ ហិចតាក្នុង ១រដូវ រយៈពេលពី ៦ ទៅ ៨ ខែ។

-ការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយមធ្យមៈ ស្រះត្រូវមានលក្ខណៈសមស្របតាមបច្ចេកទេស ទាមទារឱ្យមានបច្ចេកទេសក្នុងការចិញ្ចឹម និងចំណាយទុនច្រើន ដូចជាការទិញពូជ និងចំណី។ ទិន្នផលអាចទទួលបាន ពី ៦០០ ទៅ ១.៥០០គីឡូក្រាម ក្នុង ១ ហិចតា ក្នុង ១រដូវ រយៈពេលពី ៦ ទៅ ៨ ខែ។

-ការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយធំ ឬចិញ្ចឹមជាលក្ខណៈឧស្សាហកម្មៈ ទាមទារត្រូវចំណាយទុនច្រើនលើការរៀបចំស្រះ ទិញកូនបង្កងពូជ ចំណី ទិញសម្ភារៈប្រើប្រាស់ ដូចជាម៉ាស៊ីនបូមទឹក ម៉ាស៊ីនបង្កើនអុកស៊ីសែន ។ល។ និងទីតាំងស្រះចិញ្ចឹមត្រូវសមស្របតាមលក្ខណៈបច្ចេកទេស មានផ្ទៃដីធំទូលាយ និងអនុវត្តបច្ចេកទេសខ្ពស់។ ទិន្នផលអាចទទួលបានពី ២.០០០ ទៅ ៤.០០០ គីឡូក្រាម ក្នុង ១រដូវ រយៈពេលពី ៦ ទៅ ៨ ខែ។

១.ការរៀបចំស្រះសម្រាប់ចិញ្ចឹម

១-១- ទីតាំងជីកស្រះ

-ស្រះគួរជីកនៅតំបន់មានប្រភពទឹកពេញមួយឆ្នាំ ជាប្រភេទទឹកសាប ស្អាតល្អ គ្មានជាតិពុល តំបន់គ្មានប្រើថ្នាំកសិកម្ម និងគ្មានកាកសំណល់ពីរោងចក្រ និងអាចធ្វើការផ្លាស់ប្តូរទឹកបានដោយងាយស្រួល ដោយប្រើម៉ាស៊ីនបូម ឬអាចបញ្ចូលទឹកតាមរយៈរបបទឹកជោរនាច។ យើងអាចជ្រើសរើសទីតាំងចិញ្ចឹមនៅតំបន់ទឹកសាប ឬ តំបន់ទឹកភ្លាវ ដែលមានកំហាប់អំបិលមិនលើសពី ១០ ភាគពាន់ ។

-ទីតាំងជីកស្រះ ជាប្រភេទដីល្បាយដីឥដ្ឋ ឬ លាយខ្សាច់តិចតួច ដើម្បីអាចរក្សាទឹកបានយូរ និងគ្មានជាតិជូរ ។

-ទីតាំងស្រះ ត្រូវនៅក្បែរផ្លូវគមនាគមន៍ និងត្រូវមានអគ្គិសនីគ្រប់គ្រាន់ជាពិសេសសម្រាប់ការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយមធ្យម និងទ្រង់ទ្រាយធំ។

១-២- លក្ខណៈស្រះ

-ស្រះត្រូវមានរាងចតុកោណកែង មានផ្ទៃក្រឡាចាប់ពី ១.០០០ ម៉ែត្រការេឡើងទៅ (ឬអាចមានទំហំតូចជាងនេះក៏បានដែរ សម្រាប់ការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយតូច) និងមានជម្រៅទឹកពី ១.២ ទៅ ១.៥ ម៉ែត្រ។ បាតស្រះត្រូវមានកម្រិតជម្រាលទៅជ្រុងម្ខាង ដើម្បីងាយស្រួលបញ្ចេញទឹកចោល។ នៅបាតស្រះត្រូវមានជីកប្រឡាយសម្រាប់នាំទឹកពីកន្លែងបញ្ចូលទឹករហូតដល់កន្លែងបញ្ចេញទឹកចោល។ ប្រឡាយគួរមានទទឹងពី ២ ទៅ ៣ ម៉ែត្រ និងត្រូវមានជម្រៅជ្រៅជាងបាតស្រះពី ១០ ទៅ ១៥ សង់ទីម៉ែត្រ។ បាតស្រះ ត្រូវមានភក់ ឬ មមោកតិច។